

af de af ham paapegede Beie; har foretrukket ved denne Tilspøining at fremsætte sin Dom over Forholdet. Jeg maa nemlig for det Første bemærke, at jeg ikke kan Andet end være enig i, at Kongerigets Indenrigsministers Forhold til Sagen trængte til den Autorisation, der netop er givet ved denne Tilspøining, som den sidste ærede Taler vil andrage paa at faae ud af Finantsloven; og jeg maa dertil sige, at den ærede Taler paa ingen Maade har Ret i, at de af ham nævnte constitutionelle Mibler skulde være de, til hvilken det andet Thing ubelukkende burde have holdt sig. Det gaaer i det offentlige Liv som i det private, at man ofte baade er i sin Ret og i sin velforstaaende Pligt ved ikke at anvende de saakaldte strænge correcte-Retsmidler, der ere hjemlede i Lovgivningen. Man kan være ikke blot i sin Ret, men i sin Pligt ved at gaae andre og simple Beie, og det forekommer mig dog, at det her vilde have været en meget paa-faldende Beie og meget uklog Beie, om man havde thet til et Par af de Recursmidler, han antydede, enten en Adresse til Kronen eller en Rigsretsaction, men at det er rigtigere, at man, medens man ved den stete Tilspøining her tilfrer det foreliggende Tilfælde den endelige Behandling og Afgjørelse, som man finder rigtig, nøies med en Discussion derom, og derved giver, om man vil, en Advarsel, der ikke kan være langt fra at være en Straf, der ganske vist vil være tilstrækkelig til at forebygge Eignende for Fremtiden. Ingen vil mindre end den sidste ærede Taler være uvibende om, hvor ofte man endogfaa i den retslige Sphære undlader at instituere Retsfølgelse, naagtet

man virkelig antager, at der er et Retsbrud, et Lovbrud tilstede. Jeg antager for mit Vedkommende, at der er et Brud paa Loven i den Disposition, der er tilstet af den daværende Indenrigsminister, men det forekommer mig, at Sagen i det Hele afhjælpes ved, hvad det andet Thing har gjort. Naar jeg nu dertil sjoer, at det efter min Opfattelse af Landstingets Stilling til Finantsloven maa være af sær Bigtighed for det constitutionelle Livs gode og naturlige Udvikling, at man ikke lettelig gjør Forandringer i denne Lov, naar den er nogenlunde forsvarlig, som den er modtaget andstedsfra, vil man allerede deraf kunne forstaae, at jeg paa ingen Maade kan slutte mig til det af den ærede sidste Taler behudede Forslag om, at denne Tilspøining skulde udgaae. Sa, jeg vilde endogfaa med Hensyn til Loven gjøre den Bemærkning, at jeg endog agter at stemme imod Retsættelse af et Udvalg, og det af de samme Hensyn, som jeg nylig har antydet, og dernæst ogsaa fordi jeg i ethvert Tilfælde maa antage, at de Endringer, hvorom der maa kunne være Tale her, dog ialtsald kun vilde være af den Natur, at de meget godt kunne blive fremsatte og discuterede, uden at dertil forud behøves et Udvalgs Retsættelse.

Formanden: Spørgsmaalet om et Udvalgs Retsættelse vil jo, hvis dertil gives Anledning, blive Gjenstand for en senere Forhandling.

Christensen: Ja naturligvis.